

Port Betaald

AAN:

35e Jaargang - No. 4

OKTOBER/NOVEMBER 2018

***KERKBEL VAN DE
PROTESTANTSE GEMEENTE OP VLIELAND***

verschijnt 6x per jaar

De kerkdiensten in oktober en november 2018:

Zondag 7 oktober, 10.00 uur. *Viering Heilig Avondmaal*
ds. Frans Weeda

Zondag 14 oktober, 10.00 uur
ds. Bertus Nijendijk, Harlingen / Midlum

Zondag 21 oktober, 10.00 uur
ds. Corry Nicolai, Heerenveen

Maandag 22 oktober, 19.30 uur
Viering r.k. gemeenschap

Zondag 28 oktober, 10.00 uur
ds. Frans Weeda

Zondag 4 november, 10.00 uur
ds. Frans Weeda, m.m.v. kerkkoor 't Zandt

Zondag 11 november, 10.00 uur
ds. Rolinka Klein Kranenburg, Amersfoort

Zondag 18 november, 10.00 uur
ds. Peter Breure, Voorthuizen

Maandag 19 november, 17.00 uur
Viering r.k. gemeenschap

Zondag 25 november, 10.00 uur. *Viering Heilig Avondmaal*
ds. Frans Weeda

Zondag 2 december, 10.00 uur. *Eerste Advent*
ds. Frans Weeda

Aantekeningen bij de kerkdiensten

Deze Kerkbel beslaat de laatste twee maanden van het kerkelijke jaar 2018. Het is nauwelijks een originele opmerking als ik verzucht dat de tijd ongelooflijk snel verloopt en dat alles voortdurend in beweging is. In het Grieks klinkt het geleerder: *panta rhei* (alles stroomt). Er zijn twee dingen waaraan ik merken kan dat de zomer voorbij is gegaan en de herfst aangebroken. De eerste is eigenaardig: Ergens in juli, vrijwel altijd vlak nadat de Tour de France is afgelopen, krijg ik last van jeuk na het

douchen. Ik kan er geen enkele logische verklaring voor bedenken, maar het is al jaren zo. De tweede aanwijzing is dat ik een Kerkbel schrijf met daarin de aankondiging van het laatste Concert bij Kaarslicht van het lopende seizoen. En dat is nu alweer het geval.

Serius nu. Als kerk gaan we de weken van de Voleinding in, voordat in december het nieuwe jaar begint met Advent. De scheiding tussen oud en nieuw is overigens maar betrekkelijk; de thema's verschillen niet zoveel. De groene zondagen van de zomer en herfst, die geteld worden vanaf Trinitatis, staan in het teken van de oogst, de vruchten van de wijngaard waarop de grote Landman hoopt, de vruchten van gerechtigheid en vrede op aarde die het doel van het evangelie zijn. Als leerlingen en volgelingen van Jezus zijn wij geroepen om mee te werken in Gods wijngaard en het onze er aan bij te dragen dat er goede vruchten komen. Het beeld voor deze dagen is dat van de boer die wiedzend, schoffelend en begietend over de akker gaat. Maar ooit is het werk van de landman gedaan en kan hij toegeven aan zijn vermoeidheid. Hij strekt zijn pijnlijke rug en kijkt naar de horizon, mijmerend over de rijke oogst die veilig binnen is gebracht voor de winterkou komt. Zo verschuift de aandacht van de kerk in deze maanden langzaam naar de voltooiing van het aardse bestaan. Het Bijbelse wereldbeeld gaat immers uit van het leven als een weg, met een begin en een einde, dus niet als een eeuwig doordraaiende kringloop. Mensen zijn pelgrims, onderweg naar een doel. Het is gegeven met die opvatting dat de tijd ooit een einde vindt; het is gegeven met de pelgrimstocht dat er een feestzaal aan het einde is. Hoe dat zal zijn, weet niemand, ook al is die overtuiging de bron van de meest verrukkelijke en kleurrijke vormen van geloofsfantasie. Uiteindelijk kan dat allemaal samengevat worden in de twee woorden van de naam van de laatste zondag van het kerkelijk jaar: Christus Koning. Het visioen van de toekomst maakt ons er echter tegelijk van bewust dat het oogstfeest nog voor ons ligt; soms kan dat je wat verdrietig stemmen, want hoelang wachten en hopen mensen al niet op de doorbraak van Gods Rijk in deze wereld? Maar achter en onder dat verdriet blijft het vertrouwen op God liggen, waardoor 'wachten op' verandert in 'verwachten van'. Daarmee komen we in de thematiek van Advent en worden we (toch enigszins in een kringloop!) er opnieuw bij bepaald dat God ons aardse leven zo waardevol acht, dat Hij er voluit deel van is geworden.

Bij één van de diensten in deze periode wil ik in het bijzonder stilstaan, dat is de dienst op 4 november. Aan die dienst werkt het koor mee van de vroegere r.k. omroepkerk 'Het Zand' in Amersfoort. Voor een jubileumviering zochten ze een bijzondere locatie en dat is Vlieland geworden. De voorbereidingen van de viering zijn in volle gang; voor het thema wil ik aansluiten bij Allerheiligen en Allerzielen (1 en 2 november).

Bijzonder is dat op deze zondag een gedeelte uit Job op het rooster staat en dat geeft de gelegenheid nog één keer terug te grijpen op dat bijzondere en inhoudsvolle geschrift waar we in de zomer aandacht aan hebben besteed. Verder krijgt de muziek een hoofdrol. Het ligt in de bedoeling dat het koor op zaterdagmiddag 3 november een openbare repetitie houdt, waar iedereen welkom is die wil luisteren en zelf wil

zingen. Onderstaand een berichtje waarmee het koor zichzelf presenteert:

Amersfoorts kerkkoor zingt in dienst in Nicolaaskerk

Begin november kunnen Vlielandse en andere kerkgangers een optreden meemaken van Koorgroep 't Zand uit Amersfoort. Koorgroep 't Zand is één van de vaste koren van de St. Franciscus Xaveriuskerk in de Keistad en brengt het weekend van 2, 3 en 4 november door op het eiland.

Elke twee jaar maakt de Koorgroep een uitstapje, waarin het aangename zoveel mogelijk met het nuttige wordt gecombineerd.

Ditmaal is de keus op Vlieland gevallen. Het nuttige deel bestaat uit een openbare repetitie (zaterdagmiddag vanaf 14:30 uur) en het opluisteren van de dienst (zondagmorgen 10:00 uur), beide in de Nicolaaskerk. Het koor staat onder leiding van Frank Kooiman en wordt begeleid door Martin Lorijn, de vaste begeleider van de Koorgroep, en Jan Broekhuis uit Ede, de organist van dienst.

Koorgroep 't Zand (genoemd naar de straat waar de Amersfoortse St. Franciscus Xaverius-kerk al 200 jaar staat) werd ooit opgericht ter ondersteuning van de bekende KRO-RKK-televisievieringen, die in de jaren '70, '80 en '90 daarvandaan werden uitgezonden. Ook de Omroeparochie was er destijds gevestigd. De Koorgroep heeft zich sindsdien ontwikkeld tot een modern, open kerkkoor met een eigentijds, oecumenisch gericht repertoire, waarin o.m. veel liederen van Huub Oosterhuis zijn te vinden. De samenstelling is, qua kerkelijke herkomst van de ruim dertig leden, zeer gemêleerd.

Iedereen is welkom om mee te zingen, zowel tijdens de repetitie (voor bladmuziek wordt gezorgd) als in de dienst in de Nicolaaskerk in Oost-Vlieland.

Overpeinzingen

Het grote voordeel van predikant zijn op Vlieland is dat je hier mogelijkheden krijgt die zich in gemeenten aan de wal nooit voordoen. Zo ben ik er apetrots op, dat ik vier jaar lang ‘president-directeur van een zorginstelling’ geweest ben; dat staat toch mooi op m’n cv! Ik geef direct toe dat het een nogal wijdse term is voor een voorzitter van het bestuur van een verzorgingshuis met zeven bewoners en tien parttime personeelsleden, maar zo moest mijn functie wel omschreven worden volgens het ministerie in Den Haag, omdat het voorgeprinte formulier geen leeg vakje accepteerde. Negen jaargangen basisschoolleerlingen kennen mij inmiddels als ‘meester Frans’ door de lessen levensbeschouwelijk onderwijs en enkelen van hen herken ik zelfs tijdens het opkleden. Soms herkennen ze mij ook, nadat ze van school af zijn, maar dat komt meestal pas als ze een jaar of zeventien geworden zijn. Daartussen liggen enkele jaren van puberale vergeetachtigheid. Negentig bruidsparen heb ik als ambtenaar in de echt verbonden. De meesten van hen zou ik op straat niet meer herkennen, behalve natuurlijk de Vlielandse paren. Ik heb columns geschreven voor wijlen de Vliezier, waarvan enkele wat stof hebben doen opwaaien, ben vertrouwd geraakt met de basisbeginselen van het edele bridgespel en heb op de lijst gestaan voor de gemeenteraadsverkiezingen. In een vlaag van overmoed heb ik me zelfs laten overhalen om te zingen in het Kleinkoor Vlieland. Nu bibber ik bij de gedachte aan Kerst, maar goed, wie ‘a’ heeft gezegd, moet ook ‘b’ zingen. En of dit allemaal niet genoeg is, doe ik af en toe ook nog echt predikantswerk. Dit alles is niet meer dan de inleiding tot de nevenfunctie, die het idee opleverde voor deze overpeinzingen, namelijk: vrijwilliger bij het museum voor de Markante Monumenten Wandeling.

Aan de hand van drie van de oudste gebouwen van Vlieland, het Tromp’s Huys, de kerk en het oude raadhuis kun je prachtig de geschiedenis van ons eiland beschrijven. In die historie komt veel mee over de ontwikkeling van Nederland vanaf de opstand tegen de Spanjaarden tot nu toe. Dat vind ik erg boeiend om over te vertellen en het is ook voor mijzelf leerzaam. Zo heb ik ontdekt, dat geschiedenis niet zozeer gaat over wat er vroeger gebeurd is, maar meer over wat wij ons daarvan willen herinneren. Tot we het twee jaar geleden groots herdacht hebben, wist ik weinig over de maritieme en economische ramp van 1666 toen de Engelse vloot op de rede van Vlieland het grootste deel van de Hollandse handelsvloot vernietigde en dat geldt voor veel mensen in ons land. De ouderen onder ons zullen daarentegen uit hun schooltijd nog wel iets kunnen opdiepen over de door admiraal de Ruijter geleide aanval op Chatham, een jaar later. Deze eerste missie van het korps mariniers was een directe wraakactie voor de slag van een jaar eerder. In Engeland is het precies andersom: “De steven van een vroeger vlaggenschip van de Navy in het Amsterdams Scheepvaartmuseum? Impossible!” Maar de term *Holmes’ bonfire* kent elk Engels schoolkind. Een ander mooi voorbeeld is de naar Jonge Kees genoemde glop op ons eiland. Een visser die in een vlaag van woede een stel Engelse concurrenten knock-out sloeg en hun scheepje buit maakte, werd tot zeeheld gebombardeed in een tijd dat Nederland bar weinig anders had om trots op te zijn.

Een beetje vergelijkbaar met de vreugde over het overleven van één voorronde voetbal in onze tijd, zeg maar.

Is het erg dat wij mensen zo beperkt en selectief van memorie zijn? Nee, dat is het niet; tenminste, zolang we onze eigen herinnering durven laten aanvullen en corrigeren door die van mensen in andere omstandigheden. Jaren geleden was ik op een uitwisselingsbezoek in Londen en daar bekeken we de ‘Cutty Sark’, één van de laatste Engelse theeklippers. Het is haast onvoorstelbaar hoe snel dat zeilschip de overtocht van China naar Engeland kon maken. We vergaapten ons aan de technische perfectie van de bouw en tuigage van het schip. Onze gastheren en -vrouwen, merendeels van Caribische of Afrikaanse oorsprong, wezen echter op een detail dat ons als blanke Europeanen ontgaan was: de kettingen en handboeien in het ruim. Thee was niet de enige koopwaar die snel vervoerd moest worden, dat gold ook voor slaven die van Afrika naar Amerika gebracht werden. Dit schip is daarvoor ook ingezet. Maakt dat het technisch vernuft van de scheepsbouwers minder groot? Voor mij niet, maar ik leerde wel dat het heel eenzijdig is om alleen daar naar te kijken. De vraag waar het resultaat van ons technisch kunnen in de praktijk voor ingezet wordt, de morele vraag dus, is minstens even belangrijk. Dat we verschillende dingen zagen, is niet verwonderlijk: *Wij* keken vanuit ons verleden, vanuit de achtergrond van een kleine natie die groot geworden is door de scheepvaart en de handel en die er liever niet aan herinnerd worden dat ook Nederlandse kapiteins in de slavenhandel actief zijn geweest; *zij* keken vanuit het perspectief van mensen die vermoedelijk nooit in Engeland geweest zouden zijn als hun voorouders niet met geweld uit hun land gedeporteerd waren. Die verschillende perspectieven zijn nodig, want de waarheid is nooit ééndimensionaal. Ze wordt, in alle voorlopigheid, gevonden in open en eerlijke gesprekken en uitwisseling van kennis en meningen tussen verschillende mensen en vanuit verschillende gezichtspunten, waaronder voor mij de morele dimensie misschien wel het belangrijkste is.

In de huidige wereld staan juist die twee begrippen: waarheid en moraliteit onder grote druk. In een doorgeslagen relativisme weigeren mensen feiten te erkennen die niet in hun kraam te pas komen; ze versmallen op die manier het begrip waarheid tot *mijn waarheid* die van buiten af niet te controleren of te corrigeren is. En de moraal lijkt beperkt te worden tot de overweging: “Wat is voordelig voor me en waar kan ik mee weggelopen?” Het duidelijkste, maar helaas beslist niet het enige, voorbeeld hiervan is de huidige Amerikaanse president. Het bijzondere vind ik dat hij in de praktijk de moraliteit ontkent door geen enkel gezag boven en buiten hemzelf te erkennen. Feiten zijn er om te manipuleren; vanaf het allereerste begin wordt iedereen die iets anders openbaar maakt dan hem welgevallig is, weggezet als een brenger van nepnieuws. Een rechter die anders beslist dan hij wil, is een gevaar voor de staat en wordt ontslagen. Tegelijk doet hij voortdurend moreel geladen uitspraken. Strafrechtelijk veroordeelde medewerkers worden ‘goede mensen’ genoemd, slachtoffers van een hetze. Handelsondaden zijn gerechtvaardigd, omdat Amerika zo bitter oneerlijk behandeld wordt door andere staten. Als er iemand weet dat moraliteit nauwelijks een rol speelt in internationale betrekkingen en handel, dan moet

het toch de zakenman Trump zijn. Maar kennelijk moet het spel van macht, sluwheid, eigenbelang en rivaliteit gehuld worden in de schaamlap van een strijd tussen goed en kwaad. Dat is natuurlijk niet nieuw; dat doen machthebbers altijd. Lang heb ik gedacht dat in dit cynische verhullen ook iets goeds verborgen ligt, namelijk de stilzwijgende erkenning van de norm van menselijkheid en moraliteit. Maar of dat werkelijk zo is, begin ik te betwijfelen. Barack Obama zei onlangs, toen hij in Zuid-Afrika de Nelson Mandela lezing hield: “Vergis u niet, politici hebben altijd gelogen. It goes with the job. Maar we schaamden ons er wel voor”. Het lijkt alsof die schaamte verdwijnt, zeker bij een president die volgens Amerikaanse kranten in anderhalf jaar tijd 4.229 maal in het openbaar een onwaarheid heeft gesproken. Dat komt neer op ruim zeven maal per dag en dat moet wel haast een wereldrecord zijn voor een wereldleider; nou ja, dan is hij toch ergens de grootste in. Nog wel het meest verbijsterend is dat miljoenen Amerikanen hem door dik en dun blijven steunen en al dergelijke berichten als nepnieuws af doen. Zouden ze echt niet beseffen wat het voor gevolgen heeft als feiten terug gebracht worden tot privé-meningen, die je naar believen kunt aannemen of verwerpen en als moraliteit terug gebracht wordt tot wat ik plezierig vind? Het zou het einde betekenen van de rechtsstaat en de democratie. Of zouden deze mensen stiekem een dictatuur niet zo erg vinden, zolang ze zelf maar aan de kant van de dictator staan?

Genoeg over Amerika; het zou goedkope opwinding zijn als ik me lekker druk maak over wat zich ver van mijn bed afspeelt. Maar dat is niet zo; Trump is enkel een extreme vertegenwoordiger van een beweging die overal op de wereld zichtbaar is, ook in ons eigen land. Het is alsof de mensen vergeten zijn wat Lucebert zo kernachtig verwoordde in de dichtregel: ‘Alles van waarde is weerloos’. Vertegenwoordigende democratie, zoals wij die kennen, is zeker geen perfect systeem, maar is verre te verkiezen boven dictatuur. Het is een kwetsbare vorm van staatsinrichting, want ze vraagt van de burgers dat ze zich laten informeren, dat ze oog hebben voor het belang van anderen en niet blindelings alleen het eigenbelang najagen. Van binnenuit zijn de grootste bedreigingen: dom geschreeuw, zelfzucht en gegraai. En laten veel mensen zich vandaag de dag nu juist aan die drie ondeugden ongeremd overgeven. Wonderlijk hoe actueel Bijbelwoorden blijven. Petrus hield in zijn eerste brief zijn geloofsgenoten al voor dat ze in Christus een voorbeeld ter navolging hebben gekregen, Christus “in wiens mond geen bedrog is gevonden; die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt”. We gaan de Kersttijd tegemoet en opnieuw horen we over het kwetsbare Kind in de kribbe, dat ons op het hart bindt dat God een andere wereld wil, dan de wereld die we met elkaar gemaakt hebben en dat in die wereld andere menselijke waarden gelden dan die vandaag de dag de boventoon voeren.

Uit de gemeenschap van kerk en eiland

Op 27 augustus is Geert Veenstra gestorven op de leeftijd van 77 jaar. Hij heeft in zijn kleurrijke leven veel gedaan en veel functies bekleed, maar het meest bekend werd hij toch wel door de 32 jaar dat hij, als enige burger in het NAVO-gebied, vuurleider op de toren van de schietrange op de Vliehors was. Ik hoorde na de begrafenis van één van de piloten met wie hij veel contact had, dat hij de radio-oproep altijd beantwoordde met ‘Hier de parel van de Waddenzee!’ De luchtmacht bewees hem een indrukwekkend eresaluut met een fly-by van vier F-16’s op het moment dat de grote begrafenisstoet op het Kerkplein stond. Binnen in de overvolle kerk hebben wij herinneringen opgehaald aan de mens die hij was en geworden is, als echtgenoot, vader, broer, mede-eilander. Hij was in de beste zin van het woord: nieuwsgierig, oprecht geïnteresseerd in zijn omgeving en hield van het leven.

Op 28 augustus is in Den Helder Roelof Marten Laning overleden, voormalig militair arts op het CSK. Hij is 82 jaar oud geworden. Samen met zijn vrouw Frouwke, die een tijd huisarts op Vlieland geweest is, was hij één van de steunpilaren aan de wal van onze kerkelijke gemeente, actief in de club van zogenaamde ‘Vlielandvaarders’ die de kerk met raad en daad en financiën bijstonden. Roel is ook een paar jaar lid van onze kerkenraad geweest. Dat kon formeel niet, maar het was een echte Vlielandse oplossing. We hebben veel gehad aan zijn bezonnen oordeel en humorvolle relativering. Het plotselinge overlijden van Frouwke enkele jaren geleden is hij volgens mij nooit echt te boven gekomen; daarna kwam er ook een einde aan zijn inzet voort Vlieland. In vrede is hij heengegaan. We gedenken hem als een ware vriend.

Op 31 augustus overleed Ingeborg Else Tammes, geboren Benink op de leeftijd van 61 jaar. Veel te vroeg, als je op haar leeftijd let, maar met de mogelijkheden en beperkingen die haar gezondheid met zich meebracht heeft ze uit het leven gehaald wat er voor haar in zat. ‘Kinderen en kleinkinderen: haar lust en haar leven’, stond er op de rouwkaart. Op 7 september heeft de crematie plaats gevonden.

Ieder die rouwt om een beminde, die lachen kan bij de goede herinneringen en huilen om bij de hardheid van het bestaan, die soms vrede vindt en dan weer opstandig is, wens ik toe dat zij ervaren mogen dat ze gedragen worden. Door de trouw en betrokkenheid van mensen om hen heen, door de Eeuwige Bron waaruit ons leven voortkomt en waarheen het terug keert.

De toekomst van de kerk

Op woensdag 24 oktober is een gemeentevergadering voorzien in de middag van 14.00 tot 16.00 uur. Als kerkenraad willen we u als gemeenteleden en belangstellenden rechtstreeks vertellen welke mogelijkheden wij zien voor het voortbestaan van de kerkelijke gemeente na het emeritaat van onze huidige predikant. Zoals u weet, is de gemeente erg klein geworden en zeker het aantal actieve leden begint door de ondergrens te zakken. Financieel gezien teren we al enkele jaren in op de reserves en het einde daarvan is ook dichtbij.

Op deze vergadering, waar ook de nieuwe classispredikant, ds. Wim Beekman aanwezig zal zijn, zullen eerst de mogelijkheden toegelicht worden en daarna wordt u gevraagd welke kant u als leden met onze gemeente op wilt. We maken onderscheid tussen de toekomst van de gemeente en van het kerkgebouw. Dat laatste vraagstuk is misschien het minst moeilijke. De Nicolaaskerk is een rijksmonument, waardoor er weinig anders te doen is dan het zorgvuldig te onderhouden. Maar wie neemt in de toekomst deze taak op zich en waar komen de financiële middelen vandaan? Het zal op korte termijn duidelijk moeten worden of de Vlielandse gemeenschap waar maakt wat we regelmatig horen, namelijk dat 'de kerk van ons allemaal is'. Als er een beheersstichting komt, die deze taken op zich neemt, welke afspraken kunnen er dan gemaakt worden over het doorgaande gebruik van de kerk voor de eredienst op de zondagen en de hoge feesten? Ervaringen in andere plaatsen leert, dat dit op de lange termijn soms behoorlijk veel problemen veroorzaakt. Om één voorbeeld te noemen: Als de kerk in de Stille Week voor een fors bedrag verhuurd kan worden, moet de gemeente dan maar uitwijken? Of accepteert de stichting dit verlies aan inkomsten, omdat het gebruik voor de eredienst voorgaat?

Welke toekomst is er voor de christelijke gemeenschap? Een huisgemeente onder de vleugels van de kerkenraad van een gemeente aan de wal? Met of zonder eigen voorganger? Ongestructureerd, zoals ooit de familie Anema begon met huisdiensten, die uiteindelijk mede tot de vestiging van de gereformeerde kerk geleid hebben?

Vooralsnog meer vragen dan antwoorden, maar de tijd begint te dringen om tenminste een begin van een antwoord te vinden. Voorafgaande aan de vergadering zal een schriftelijke uitnodiging bij de Vlielandse leden van onze gemeente bezorgd worden, met daarbij een visiedocument en de schets van een plan waar de kerkenraad mogelijkheden voor ziet. Deze documenten zijn voor vrienden en belangstellenden nu al te vinden op de website van onze gemeente.

ds. Frans Weeda

De Katholieke Gemeenschap op Vlieland

Lijdensweg

Eind augustus viel het hoogtepunt van Leeuwarden/Friesland 2018 Culturele hoofdstad: de reuzen van Royal de Luxe wandelden door de stad. Honderdduizenden kwamen van heinde en verre om te kijken naar de marionetten. In hetzelfde weekend zwom Maarten van der Weijden ruim 160 kilometer van de Elfstedentocht. Dat deed Maarten om geld in te zamelen voor de strijd tegen kanker. Beide gebeurtenissen hebben veel mensen diep geraakt. Persoonlijk werd ik echt bewogen door Maarten. Eerlijk gezegd zo ongeveer tot tranen toe geroerd. Ik ken de man niet eens persoonlijk.

In de media werden de beide gebeurtenissen geanalyseerd. Universitair hoofddocent sociale psychologie Katherine Stroebe stelde dat mensen toch afgaan op wat de meerderheid doet en bang zijn om iets te missen. Over Maarten werd gezegd, dat hij een ‘zelfgekozen lijdensweg’ aflegde. Daar ben ik over gevallen: zelfgekozen lijdensweg. Is dat wat mij en vele anderen zo heeft geraakt? Welnee! Dat zou je ook van Christus kunnen zeggen: zelfgekozen lijdensweg, maar daarom geloven wij niet. Wij geloven na zo’n tweeduizend jaar nog steeds in Christus, omdat alles wat Hij deed in het teken van de liefde voor God en de naaste stond. En dat die weg van Liefde een bitter einde kende, heeft hem niet weerhouden om alles te geven.

Wat Christus deed is natuurlijk nog veel grootser dan de Elfstedentocht, laat daar geen misverstand over zijn. Het is die daad van belangeloosheid, alles geven wat je hebt, die ons tot in de kern van ons wezen raakt. Het spektakel van de reuzen verdwijnt snel uit ons collectieve geheugen, maar die daad van onvoorwaardelijke naastenliefde zullen we nog wel even koesteren.

*Susan G. Boukema-Koopman
Em. Pastor*

COLOFON

R.K. Pastoraat Vlieland

pastor Susan Boukema-Koopman (eerst aanspreekbaar)

woonadres: Buorren 97, 9081 AP Lekkum

email: susan@kpnplanet.n

telefoon: 058 266 19 81 / mobiel: 06 53 26 93 30

pastoor Marco Conijn

werk en woonadres: Dûbele streek 16, 9035 AJ Dronryp

email: c.m.conijn@hotmail.com

telefoon: 0517-233288 / mobiel: 06-21833503

Concerten bij kaarslicht

Alle concerten beginnen om 20.30 uur en vinden plaats in de Nicolaaskerk van Vlieland. Toegangsprijs: € 10 of € 15; kinderen € 3 of € 5. De laatste informatie vindt u op: www.protestantsegemeentevlieland.nl/concertenencultuur

- **Zaterdag 20 oktober:**

Trio 258, piano, viool, cello

TRIO 258 bestaat uit pianiste Lestari Scholtes, violist Eduardo Paredes Crespo en cellist Leonard Besseling, drie bevoegen musici met een rijke kamermu-ziekhistorie in binnen- en buitenland. Het pianotrio kwam tot stand aan de Keizersgracht 258 in Amsterdam, waar de vader van cellist Leonard Besseling instrumenten bouwt en waar ook zijn cello is gemaakt. Het Trio trad op in o.a. het Koninklijk Concertgebouw, in het Muziekgebouw Eindhoven en in tal van andere lokaties in en buiten Nederland en ook in diverse NPO Radio4-programma's. Het is voor het eerst dat dit trio naar Vlieland komt (alhoewel Eduardo en Lestari al wel in ander verband in de Nicolaaskerk optraden).

Het repertoire van het trio varieert van Haydn tot Pärt, maar men heeft een bijzondere voorkeur voor het romantische repertoire. Voor het concert op Vlieland (het laatste dit seizoen) staan o.a. pianotrio's van F. Mendelssohn-Bartholdy en L. van Beethoven op het programma.

Zie ook: www.trio258.n

Legaten en erfstellingen

De Protestantse Gemeente op Vlieland is door de belastingdienst aangewezen als een “algemeen nut beogende instelling”. Dat betekent dat giften (waaronder erfenissen en legaten) aan onze gemeente of aan de diaconie niet worden belast met schenkingsrecht. Ook mag u uw giften meetellen voor uw giftenaftrek bij uw aangifte inkomstenbelasting. Schenken aan de gemeente of de diaconie is dus fiscaal voordelig!

PROTESTANTSE GEMEENTE TE VLIELAND

Kerkplein 7 • 8899 AW Vlieland
 scriba@protestantsegemeentevlieland.nl
 www.protestantsegemeentevlieland.nl

Bankrekeningen:

NL 95 RABO 0367.600.021 t.n.v. Protestantse Gemeente Vlieland op Vlieland
 NL 36 RABO 0119.324.636 t.n.v. Restauratiefonds kerk Vlieland op Vlieland
 NL 08 RABO 0367.600.714 t.n.v. Diaconie Gemeente Vlieland op Vlieland.

“Verhuist u of wenst u dit blad niet (meer) te ontvangen,
 graag een e-mail bericht naar kerkbel@protestantsegemeentevlieland.nl
 of per post naar Kerkplein 7, 8899 AW Vlieland”.

kerkenraad van de Protestantse Gemeente op Vlieland:

Predikant/ voorzitter:	ds. F.H. Weeda, Kerkplein 5, 8899 AW, tel. 0562-850518 E-mail: fhweeda@home.nl
Ouderling/scriba:	H. van Keulen, Dorpsstraat 41, 8899 AB Vlieland tel. 0562-451573; email: vankeulenharry@gmail.com
Ouderling/ Kerkrentmeester:	H. de Wit, Dorpsstraat 130, 8899 AN Vlieland tel. 0562-453381; email: de.wit.h@home.nl
Ouderling:	J.G. Weeda-Stemerding, Kerkplein 5, 8899 AW Vlieland tel. 0562-850518; email: jweedastemerding@home.nl
Diaken:	mevr. P. de Boer, Zuiderhaven 19-1, 8861 CK Harlingen tel. 06-50557700; email: deboerpiety@gmail.com
Koster:	I. Rugenbrink, Middenweg 19, 8899 BA Vlieland tel. 06-54252762

Kopij

Kopij voor het volgende kerkblad (**december 2018/januari 2019**) kan worden ingeleverd t/m **woensdag 28 november** bij Frans Weeda, Kerkplein 5, tel. 0562-850518, e-mail: fhweeda@home.nl.